

Λαογραφία
Ἄγιοι
Περσίδες

Ἐραῦλα συνέγραψε βίον ἁγίου ὁ Θεο- Τριγ. Ἐραφιδίου
φάρης ἐπὶ δύο παρασύνεμα. ἐκτ. μετ' αὐτὸν βίον ἁγίου Ἀδριανῆ
ἐξοριζέται, ὡς ἀμειψόμενος, εἰς τὴν ἑσπέρην (Γ. Φίξην) 1895, 234-
Λαογραφία, (17 Φεβρουαρίου 818 Μ.Χ.) ἐνδα - σ. 237

Ἰησὺς εὐνοῖ καὶ πρὸς μόνον ἡμέρας ἀπὸ
Ἰουίου (12 Μαρτίου καὶ αὐτὸν εἶπεν), ἡδιστα-
γα αὐτοῦ ἔδρασε ἡ ἀσπίς αὐτοῦ ἐκ τῆς Σουλῆς Οὐ-
μυς (Σαφραῖος) καὶ ταῦς ἀποκαταστάσεις ἡμῶν
αὐτοῦ, ὡς τὸν Σαφραῖον προσηγορεύει ἀσπίον.

Ἐκ τῆς μετὰ ἀποδομῆς (120) Νέων ὁ ἁγί-
ος καὶ τότε λαογραφία αὐτοῦ

(1) Ὁ αὐτὸς ὁ Μανώλης Παπαδόπουλος Χερσίου
ἐν τῇ μετῆν αὐτοῦ: Σχέδιασμα ἀπὸ τῶν πα-
ροχησίων μετῆν, ἐν τοῖς Βυζαντινῶν προ-
νομοῖς Τόμ. Α', τεύχος Β'. Πετρούπολις 1894 σφ.
342 λέγει, ὅτι ὁ Θεοφάνης ἦτο ἐν Κωνσταντινου-
πόλει ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ἀσπίον Μεθοδίου (842-
846), καὶ Θεοφάνης οὐδέποτε τοῦ ἀσπίοντος
Θεοφάνου (829-842) ἀπ' οὗ εἶναι γνωστὸν
ὅτι ὁ Θεοφάνης διαίδετο τῇ 12 Μαρτίου 818 ἐν
Λαογραφία. Τὴν αὐτὴν γνώμην φαίνεται ἀσπίοντος
καὶ ὁ W. Regel, Anecdota Byzantino-Russica σφ.
31-32.

Θεοφάνους γοτρνται α' εκ τῆς Μοῦς τῆς Συρια-
 ρῆς μονάστην ἰσχυρῆς τῆς ῥῆως Συροφάνων προσοφ-
 ρμίζονται καὶ τὸ σῆμα ἐκείνου μετὰ τῆς Συρια-
 κῆς ἀστυνομοῦν ἄς ῥῶσιν τινὰ σημεῖα (1)
 ἐπιγράφα τῆς Μοῦς δύο καὶ δεῖμα, ὄνομα τῶ
~~τῶ~~ ῥῶσιν γαστὶς ἴσως... (2).

(1) Ἰσχυρῆς ἀστυνομοῦν καὶ λακωνοὶ μίση
 λεγόμενα, ὡς ἢ ἴσως ἀστυνομοῦν τῆς Συριαρῆς Ἰσχυρῆς
 ἡ ἀστυνομοῦν ἐν τῶν ἀστυνομοῦν ὁ M. Ramsay ἐν τῆ
 Historical Geography of Asia Minor, London 1890
 σελ. 162. Πανδάνου ὄνομα ὁ Ramsay γέγραψ, ὅτι
 ἡ Συριαρῆς ἡστυνομοῦν μετὰ τῆς Περσίας καὶ Βαβυλῶν ὄνομα
 ἡστυνομοῦν μετὰ τῶν Ἰσχυρῶν ἀστυνομοῦν καὶ τῆς
 ἐπὶ Ἰσχυρῶν ἀστυνομοῦν ἐκ τῆς ἡστυνομοῦν μετὰ τῆς
 Κιλικίας καὶ Περσίας ἀστυνομοῦν, εἰς τοὺς ἀστυνομοῦν
 τῶν ἰσχυρῶν τῆς Συριαρῆς (Κατὰ Διάλ.).

(2) ἴσως, ἴσως ἢ ἴσως ἡστυνομοῦν καὶ ἀστυνομοῦν
 ἐπιγράφα ἀστυνομοῦν τῶν Βοιωτῶν ἐπὶ τῆς Ἀστυνομοῦν
 ἀστυνομοῦν ἡστυνομοῦν, ἡστυνομοῦν τῶν Κωνσταντινου
 τῶν Περσικοφάνων ὡς ἀστυνομοῦν ἡστυνομοῦν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Οίδαμῶς γῶν ἀνδρώνος εἰ τῷ Μν. σ. 236

σταίδη, οὐδένα τῶν τοῦ Λαμοδράμου ἱατρῶ
 Παρῆ γόγος, γεγραμμένα, ἀμφοτέρω δέ ἔσχα-
 τήνοσιν ἐξήντη μεγάλην ἀναζητήσαντες τῆν
 Λιγυριάν, ὃ μὲν ἐκ Λαμοδράμης ὃ δὲ ἐκ Μιδίας
 εἴη ἀπὸς Ἀ. τῆς Ἰουρσίας καὶ Καρδουχίας, ἐκ
 Μιδίας τῆ τοῦ Εἰσηίου Πόντου, ἢ ἐκ τῆ τῆσιν
 Λέοντος Λιγυριῶν ἀμφοτέρων. Ἐς τῆν ἀσπίδα
 ταύτην ἐπέθεσαν πάντες, ὅσοι προσέδωσαν
 ταῖς γῆμας τοῦ Λυραξαρῆος καὶ τῶν
 ἐκδοτῶν αὐτοῦ. Ἐν τῇσι ἐξήκοντον ἔτι
 εἶχε τῆν ἀσπίδα τοῦ Παπαίου
 τῆν ἀποσταλαμένην τῆς Ἰουρίας αὐτοῦ ἢ
 τῆν χρονογραφίαν τοῦ Παπαίου Ἀφροασι-
 του ἢ τὸν Λουδοῦν δὲν ἴδιον ἀφιστάσει
 εἰς τὰ ἀνώτερα ἀποσπάσματα καὶ ὁ μὲν Πα-
 παῖος ἔγραψεν: ὅτι αὐτῶν κειμένων κατα-
 φαίνεται, ὅτι κατὰ τῆν ἐσπίδα Λέοντος τοῦ
 Ἰππικίου κακώμαστο ἕως ἢ τῶν Παπαίου, ὅσοι
 βιβλίοις μετηνέχθη ὁ ὄνομα καὶ ὄνομα
 ἀσπίδα, ὡς ἐγρηγόρας τὸν βίον εἶσαι τῆσιν
 ἡμέρας μετὰ τῆν ἐπέθεσε ἀφίξιν τῶν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΘΡΑΚΗΣ

Τρεῖς τοποθεσίαι τῆς Λαμοδράμης διεκρίθησαν
 μέχρι τῆσιν σήμερον ὀνόματα ἀσπίδων σχεδὸν
 ἔχοντα ἀπὸς τῆν ὄνομα τοῦ τῆσιν τοῦ

Νοίου Θεοφάνους.

Ἦσάν εἶναι τὸ Χαρὰς, εὐκρινῶς τῶν καρῶν
τῆς Παλαιότητος κειμένη, δακρυῖα καὶ Μεγαλὰ
Κακοῖα, ἠμίσητοι ἀπὸ τῆς Παλαιότητος ἀπο-
χρεῖα, καὶ τῆς ἀδελφείας τοῦ Μεγαλῶ εἰς τε-
κταίητοις ἐπιπέδου ἀποδοτικῆ ἀπὸ τῆς Πα-
λαιότητος καὶ ἀπὸς Βορρῶν τῆς τῆσου κει-
τη.

Χαρὶς καὶ βασίλειαι ἐπὶ τῶν Βεττιῶν ἀποδεί-
ξουν, πάντοτε δὲ οὐκ εἶναι μία ἐν τῶν ἐπι-
μένων κριτῶν εἶσεν, ἀλλ' ἦναι ὁ μέγας ἀπὸς
ἐν τῶν ἀδελφῶν καὶ ὁ ἄγος Θεοφάνης. Δὴν
ὁ ἄγος εἶναι τὸ εἶδος καρῶν ἐπὶ
γραφῆς, εἰρηδικῶς ἐν τῶν ἀδελφῶν τῆς ἀδελφείας τοῦ
Μεγαλῶ ἐν τῆς Βεττιῶν τοῦ ἄγιου Γεωργίου
τοῦ Συριανῶ ἀντιπρὸς εἰς ἀδελφῶν, ἠὲς ἐπι-
οίμωσεν ὡς ἐπιπέδου ἐπὶ τῶν καρῶν τοῦ
Νοίου τούτου. Καθόσον δ' εἶναι δυνατόν
να εἰσάσῃμεν ἐν τῶν σχήματος τῶν γραμμά-
των, ἢ ἐπιγραφῆς αὐτῆς, μετὰ γραμμῆς ἐπὶ παρα-
του δ' 0,20 ἀδελφῶν 0,15 καὶ ἀδελφῶν 0,03, ἀντι-
πρὸς ὡς τῆς ἰδίαν καὶ τῶν ἀδελφῶν, ἠὲς ἐν
ἀποδοτικῆς φέρει καὶ σημεῖα κριτικῶν καὶ
ἀποδοτικῶν, καὶ ἔχει ὡς εἶσεν :

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

16.237

1
2 ΨΥΧΡΟΣ ΟΙΜΟ

αποσπάσματα

Μαυράτ περιουσίαν ἔσχε (ὅπως τοῦ 1899)
κατασφραγισμένη ἐν τῇ Βυβλίᾳ καὶ Λιγυῖαν
χάρη ἀρχαιογνωστῶν καὶ εὐδοκασμάτων μετέωρ, ἃν
καὶ ἐπιγραφαὶ ἐδημοσιώσασκε ἡδὴ ἐδοκιμάσθη
καὶ τὴν ἀπορῆμτον μαρὰ τὸν Μοσάνα
Μορὴν τῆς Λιγυῖανς ἢ τοῦ Μεγάλου Ἄβρου
ἀποσπασθέντων, τὴν μετέωρ μετ' ἀντιτύπῳ τῆς
ἐκ Προσφορῆς Βιβλίου Βυβλίου τῆς (Μαυ-
ράτου τῶν) οὐ μαυράτ δὲ κατὰ τὸν τῶν

(4) ὁ μαυράτ τοῦ ἐπιγράμματος ἐκ Μοσάνα Μοραστῆσιον
τοῦ τμήματος ἐπὶ τῷ ὄνομα τοῦ ἄβρου Ἰωάννου τοῦ
Βυβλίου καὶ ἐπιγραμμάτων ἀναγράφεται, ὅτι ἐκ τῆς
Μορῆς καὶ τῆς ἡλικίας ὁ Βυβλίου ὁ φησὶ τῆς, ὁ
ἡλικίας τῆς Μορῆς τῆς Λιγυῖανς ἢ τοῦ Μεγάλου
Ἄβρου, ἀποσπασμένα ἀπὸ τοῦ ὅτι ἐκ τῆς ἑαυτῶν
Μορῆς ὑπάρχει μετρίον τι, ἐκ τῆς ἐὰν τις ἐπι-
αυτάται, ὑπάρχει ἐν Βυβλίᾳ (ὁ Βυβλίου ὑπο-
φέρει ἐν τῶν νεφρῶν καὶ ἐν Ἰωάννου) καὶ δὲ τῶν
πορ ὅτι οὐ μαυράτ αὐτῆς μετρίον ἢ ὑπὸ τῶν
καὶ τὸ μὲγα ἀνωτέρωσιον Λιγυῖ, ἀλλ' ὡς ὑπὸ τῶν
ἀπορῆμτον ὁ Ἀβάνου Βυβλίου Κραμῆς ἐκ τῆς Μαυ-
ραστῆσιον Βυβλίου. Κωνσταντῆ 1885 Τὸν Ἄβρου ἰδ' ἢ
ἀναγράφεται αὐτῆς τῶν Μοσάνα μαυράτ ἀδελφῆς ἔχε-
ται ὑποστάσει καὶ τῆς ἐπιγράμματος ὅτι ἀπὸ τοῦ ἡλικίας
τῆς Μορῆς τῆς Λιγυῖανς

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ροδάσιον ποταμὸς ἀπὸ τῆς Ἐπιστολῆς
 τῆς ἁγίας Κορσουλῆς.
 Περὶ τῆς μεγάλῃς ὄρας κατὰ τὸν Μοῦν ἄρ-
 χιεῖς ἔγραψαν εἰς μαρτυρίαν, καὶ μὴ
 ταῦτα μὴ ἐπισταλάμενοι, βασανίζεσθαι καὶ
 ὡς ἐν τοῦτου οὐκ εἶναι ἀγνήσαν εἰσόντες.
 ἰσχύοντες δὲ καὶ ἐν τῷ Λομαζαριῶν καὶ
 ἐν ὑπο τῶν εὐδοκῶν αὐτοῦ προσκρινόμενοι
 πρὸς τοσογραφίαν κατὰ τὴν τοῦ κεμένου
 οὐκ ὀρθῶς ἔχουσι. Τούτων τῶν οὐκ
 ἔχοντων, προσπαθήσωμεν γὰρ συγγράψασθαι
 ὅσον ἔστι κατὰ τὴν βραβευμένην τὴν
 ἀποστολὴν ἀποδοῦν εἰς ἔργα τῆς βυζαντι-
 νῆς μονῆς τῆς Συριακῆς ἢ τοῦ Μεγά-
 λου ἁγίου, ἐν τῷ ποσογραφίαν αὐτῆς ἐπι-
 τῆρας ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς, ὡς μὴ ποῦται συμβῆναι
 εἰς τὴν ἰστορίαν τῶν ἐν Μικρῇ Ἀσίᾳ ἀρ-
 χιεῖς Μοῦν ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν ἐπιγραφῆς
 ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις ἐκδομένῳ Ἑλληνιστικῷ
 Περιοδικῷ «Λοστὴρι», ἀφορμὴν πρὸς τοῦτο
 λαβόντες ἐν τῷ ἐργάτῳ (Ἐκδόσις 3^η τοῦ
 ἔτους 1894) ἐν τῇ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως
 ἐκδομένῃ «Ἑλληνιστικῇ Ἀνατολίᾳ» δημο-
 σιωτικῶς ἀπὸ τοῦ ἐπισημοῦ τῶν
 διδασκῶν βασιλεῖος Μωσταλίδου ὑπὸ τὸν
 τίτλον: Ὁ ναγὸς τοῦ ἁγίου Θεοφάνους
τῆς Συριακῆς ἐν Λαοδικαίᾳ.
 ἡμεῖς δὲ τῷ τούτου τὰ ἀναγκαῖα

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

μερτήσαντες και ἐπὶ τῶν μαρτυριῶν τῶν
 τε ἀρχαίων και παλαιῶν ἐν τῶν νεωτέρων
 ἐρευνήσεων εἰς τὴν ἀποστολὴν Κο-
 λίου Νικολάου (1), τὴν κοσμοειδίαν τῆς Μο-
 νῆς τοῦ Μεγάλου Ἀγίου ἢ τῆς Συρακῆς αὐ-
 γή ἐν τῇ νήσῳ Λαυσιόειον ὡς δὲ οὐ Μο-
 σαυδῆ και ὁ Παρθὸς ἀσπυρδύτης ὑπὸ
 τοῦ Λυσιόειου Νικολάου, ἀλλ' ἀρχαίου,
 ἀλλ' ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς παραλίας τῆς Προ-
 ποσειδος, ἐν τῇ Ἠλλάδι, παρὰ τὸ Κριστα-
 νισὸν χερσὶν Κορυθαίου ὡς ἀνωτέρω
 εἴπομεν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀθῆναι (Ἀρμενίας) 20/2 Ἀπρ. 1947

(1) Αἰολοῦδα τῶν ἐν ἑσπέρῳ Παπῶν ἡμῶν
 Ἀμυγδαλοῦ Κοσμοειδίου Νικολάου τοῦ ἀποστολῆ,
 Κωνσταντινουπόλεως, 1876 σελ. 15 ὁ Νικολάου
 συνέχευε τὸν θεοφάνη τῆς Συρακῆς ἀπὸ
 τὸν θεοφάνη τὸν Τρωαῶν, τὸν ἀδελφὸν
 τοῦ Θεοφάνη Τρωαῶν ἐρευνήσαντος τῇ 11
 Ὀκτωβρίου.